

SSST

1995. Is het zomer? Ik ben mijn besef van tijd kwijt. Ze houden me al maanden gevangen. Opgesloten in een ijspaleis. Buiten loert de warmte. Geen weldadige voedende hitte. Geen behaaglijke warmte. Geen zonnige deken. De warmte hier slaat op je neer en kruipt in je. Neemt bezit. Broeierig en benauwd, opdringerig en smeltend, allesoverheersend en doordringend, nat en vies. Ik lig op bed. Samen met jou doe ik een dutje. Zogenaamd. Mijn zenuwen zingen gierende riedeltjes door mijn hoofd. Hier trapt niemand in. Ze zullen hem vinden. De Tas. Verstopt in de garage. O God. Dat ding is zichtbaar als een harige oksel in een missverkiezing. Dit denk ik iedere dag. Al maanden. Vandaag weet ik het zeker. De Tas. Fucking hoorbaar als een schuldig kloppend hart in een Edgar Allen Poe-verhaal zal hij me verraden.

Ssst.

Bonk bonk. Vertrekgeluiden. Ik tel dichtslaande deuren. Wegrijdende auto's. Die heks is ook weg. Als die dikke Jabba the Hut haar keukenstoel verschuift, klinkt het als een tsunami. Ik heb haar BMW horen vertrekken. Zuchtend onder haar gewicht. Iedereen is weg. Is iedereen weg? Zo veel geluiden in de stilte. Een zoemende grasmaaier. Een gorgelend zwembadfilter. Jij snurkt. Nietsvermoedend. Wat een mop. Dit is een Groot Moment. Ik ga iets heldhaftigs doen. Voor jou en voor mij. Ik hoef alleen maar even op te staan. "Sta op en loop" fluister ik giechelend. Ik schrik. Mijn gefluister klinkt in deze verraderlijke stilte als een Rammstein-concert. Ik ben geen held. Ik sta niet op. Ik blijf liggen. Verlamd. Een egel op de snelweg. Een middeleeuwse bruid op haar huwelijksnacht. Ik durf niet. Ik heb maar één kans. Waarom laten ze me ineens alleen? Dit moet een valstrik zijn. Misschien geloven ze dat ik me heb verzoend met mijn lot. In al die maanden heb ik geen enkele poging gedaan hier weg te komen. Wie had ik om hulp kunnen vragen? De zwembadman? Het nagelmeisje? Ouders in de speeltuin? Het zijn vast allemaal handlangers. Mijn enige vriend dan: opa. Een tachtigjarige die dag in, dag uit in zijn nachtjapon in een rolstoel de OJ Simpson-trials zit te kijken? Zonder kunstgebit. Zonder afstandsbediening. Hopeloos. Willoos. Nee. Ik ben geen held. Dat hoeft ook niet. Ik ben moeder. Geen blauw strak Supermanpak voor mij. Gewoon een tas. Luiers voor jou. Een pruik voor mij. Grootsheden zit in kleine dingen. Ik sta op. Zomaar. We zijn vrij. ●

SJAKKELIEN